1942 Yılının
En Modern
ÇOCUK
Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

• Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10 - 20 Ağustos 1942 - Sayı 4

GELECEKTE NELER OLACAK

Yazan: Welleş

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Paraşüt, tayyareciyi şehrin dışında geniş bir çayırlığa bırakmıştı. John Cabal da tayyaresini güzel bir manevra ile oraya indirdi ve kendisi hemen dışarı atlıyarak onun yanına gitti.

Paraşütle yere konduktan sonra haretsiz uzanmış olan genç tayyareci, düşmanının da kendi arkasından, tayyaresi ile beraber, yere indiğini görmüştü. Onun yaklaştığını görünce kalkmaya çalıştı, fakat elinden gelmedi ve gene, olduğu yere uzandı: Yaralı idi.

Cabal, onun yanına gelince evvelâ bir durakladı:

Bu, biraz evvelki düşmanı idi. Gökyüzünde birbirlerinin canını almak için çabalıyordu. Şimdi ise karşı karşıya idiler ve Cabal onun yanına gidip hararetle elini sıkmak arzusunu duyuyordu. Bu nedendi?

Tayyareci, karşısındaki meslektaşına bakmakta devam ederek bunların cevabını buldu: O da kendisi gibi kahramanca dövüşmüştü, o da vazifesini yapmıya çalışmıştı. Yiğit ve vazifebilir insanlar her zaman saygıya değer.

John Cabal yabancı tayyarecinin yanına giderek:

— Yaralı mısınız diye sordu.

Bunun cevabını ötekinin ağzından beklemedi: Yaralı olduğunu görüyordu. Delikanlı yarasının acısını yeni yeni duymaya başlamış gibi idi. Yüzünde bir yandan bu acının izleri belirirken bir yandan da karşısındakine az çok şaşkınlıkla bakıyordu.

Cevap vermedi. Belki verecek halde değildi. Bir taraftan, kendisini yaralıyan düşmanına nefretle bakıyor, bir taraftan da onun kendisini kurtarmaya gelmesinden dolayı teşekkür duyuyordu.

Doğrulmak üzere bir hareket yaptı. Bu sırada yanı başındaki hendekten ağır bir dumanın yükselmekte olduğunu gördü. Gözleri dehşetle büyüyerek:

— Çabuk! dedi. Kaçalım... Bu benim attığım zehirli gaz...

Sonra acı bir tebessümle ilâve etti:

— Kendi attığım zehirli gazla boğularak ölürsem ne tuhaf olur!

Yaralı tayyareci, bunları söylerken, bütün gayretini kullanarak doğrulmuş ve arkasındaki torbasından zehirli gaz maskesini çıkarmıştı.

Cabal da hemen kendi maskesini çıkardı. Fakat evelâ düşman tayyarecisinin, maskesini takmasına yardım etti, sonra kendi maskesini başına geçirdi.

Bu sırada uzaktan bir çığlık işittiler ve dönüp baktılar.

Bir genç kız, çukur yerden yükseler ve rüzgârla etrafa büyük bulutlar halin de dağılan zehirli gaz dalgaları önünd telâşla bağıra bağıra koşuyordu.

Zehirli bulutlar onu sanki bir ejderh gibi kovalıyor, takatı kesilen kızın bü tün vücudunu her an kaplamak tehlik sini gösteriyordu

Tayyareciler bu zavallı kızı görmüşl ve kurtarmak üzere ona doğru atılmışl dı. Düşman tayyarecisi, yaralı olduğ halde, bütün gayretini dizlerinde toplay rak topallıya topallıya ilerlemiş ve Cab ile beraber kızın yardımına koşmuştu.

Genç kız, kendisini kurtarmaya gel bu iki delikanlıyı görünce onlara doğ atıldı. Fakat bu sırada daha fazla gen liyen zehirli gaz bulutları onu kaplam üzere bulunuyordu.

Bu tehlikeyi gören John Cabal hem kızın üzerine atıldı ve onu çekerek z hirli gazın henüz gelmediği bir tara doğru koşturdu. Onların arkasından ö ki tayyareci de atıldı ve başından mask sini çıkararak kıza uzattı

Genç kız evvelâ ona, sonra Cab baktı. Fakat vakit geçirecek bir sıra değillerdi. John Cabal tayyarecinin uz tığı maskeyi alaraka hemen kızın başı geçirdi ve sonra kendisininkini çıkar tayyaresciye vermeğe davrandı. Lâkin ö kisi:

— Hayır, dedi. Siz maskenizi çıkarm yınız ve kızı alıp buralardan uzağa türünüz. Benden evvel bu genç kızın ha tını kurtarmak lâzım, bunu da ben de yine siz yapabilirsiniz. Çünkü ben ya lıyım.....

★

Evreytown'lu tayyareci, kızı emin yere götürüp bıraktıktan sonra tek düşman tayyarecisinin bulunduğu tar geldi. Fakat, şimdi bütün oraları zeh gazın kapladığını görüyordu. Etrafına kındı: Adamı göremedi Onun, gaz bu larının en sık olduğu bir köşede boğu yere yıkıldığını düşündü. Fakat yine ramasına devam etti. Telâşla oradan

ya gidip geliyor, gaz maskesinin altında daha korkunç görünen gözlerile etrafı araştırıyordu.

Öteki tayyareci gerek yarasının tesiri ile, gerek yuttuğu zehirli gazla, baygın bir halde bir çalılığın dibine serilmiş yatıyordu. John Cabal hemen onun üzerine atıldı.

Tayyareci genç kımıldadı, öksürdü Gazi yuttuğu belli idi. Fakat zehirli gaz onun bulunduğu yerden rüzgârla geçmiş gitmişti. Şimdi kendisini kurtarmak kabil olurdu.

Cabal bu düşünce ile yaralının yanına çömeldi. Yabancı tayyareci onu tanıyınca gülümsedi ve:

— Kız kurtuldu mu?.. diye sordu.

Sonra karşısındakinin cevabını beklemeden, âdeta kendi kendine söylenir gibi ilâve etti:

— Maskemi ona verdim. Çünkü onun kurtulmasını istiyordum. Belki attığım bombalar onun anasını, babasını öldürmüştür. Bu sefer de ben öleyim. Bir hayat kurtarmış olmak ne güzel şey..

Everytown üzerindeki hava çarpışmasından yenilerek kaçan son bir kaç düşman tayyeresi şehrin dış semtlerini bombardıman ediyorlar, zehirli gaz bombaları atıyorlardı. Bunların biri Cabal'in yaralı tayyarecinin bulunduğu yerin biraz ilerisine düşmüştü. Alevler saçarak patlıyan bombanın zehirli dumanları kalın bir kara bulut halinde bütün etrafı kapladı. Bir aralık göz gözü görmez oldu. Sonra bulutlar yavaş yavaş sıyrıldı:

John Cabal yaralı meslektaşını sırtına

alıp biraz ilerideki evlerden birine götürmek istiyordu ve son zehirli gaz bombası düşmeden evvel bunu yapmak için hazırlanıyordu. Fakat tam yakınlarına düşerek ölüm saçan gaz bombası onun bu iyi düşüncesini yerine getirmesine mani oldu:

Maskesini bir kızın hayatını kurtarmak için veren genç tayyareci, kendi milletinin tayyareleri tarafından atılan zehirli gazlar arasında boğularak gözlerini kapamıştı.

III

Aradan seneler geçmişti Fakat harp hâlâ devam ediyordu. Bu, bitmez tükenmez bir yıpratma harbi idi. Lâkin yıpratılan zavallı ihtiyar dünyanın çökmüş sırtından başka bir şey değildi. Gök yüzünden yağan bomba yağmurları altında dünyanın bir çok büyük ve güzel şehirleri birer harabeye, yangın yerine dönmüştü.

İşte Londrada meşhur "Kuleli köprü„ şimdi dev gibi bir hayvanın iskeletinden başka bir şey değil. Hani eskiden onun üzerinden geçen, etrafında kaynayan insan kalabalığı? Şimdi martılardan, karabataklardan başka bir şey yok. Thomes nehri muntazam rıhtımlar arasından değil, harabelerin yangın küllerile kararmış yataklarından akıyor.

— Daha var —

Cenubî Afrikanın her tarafını karış karış gezmiş, şimdi ihtiyarlamış olan ve İzmirin Karşıyakasında oturan eski dostumuz Bay Kaya Gündoğdu başından geçen çok korkunç bir hikâyeyi anlatmağa başladı:

— Cenubî Afrikanın elmas madenlerinde bulunuyordum. Yanımda Kafr dediğimiz bir çok zenciler vardı. Hele Mazumba isminde birisi, tam bir herküle benziyordu.

Bu vahşi adamdan, madenin işletme şefi fena halde bıkmıştı. Hele hırsızlığı biter tükenir şey değildi.

Bu sebepten Mazumbaya her zaman söğer, sayardı. Bana da gelip bir kaç defa şikâyet etmişti. Bunun şikâyeti üzerine Mazumbayı kovmak mecburiyetinde kalmıştım. Herifin kovulduğu günün akşamı madenin işletme şefi kayboldu.

— Bu adam nereye gider?

Diyorduk. Her tarafı araştırmağa başladık. Ben de ağzımda pipom olduğu halde, ormana giden yol üzerinde onu aramağa koyuldum.

Birdenbire dev gibi bir adam üzerime atladı, ve beni yere yıkmasile beraber ellerimi, kollarımı bağlaması da bir oldu. Yüzükoyun düştüğüm için kim olduğunu bile göremiyordum. Fakat beni iyice bağladıktan sonra, sırtımı çevirince hayretle bağırdım:

— Mazumba!.

Evet bu melun artık benden intikamını almış bulunuyordu. O kadar iri, o kadar kuvvetli idi ki, benimle adeta bir çocuk gibi oynuyordu. Omuzuna aldı. Ve ormana doğru götürmeğe başladı.

Ne yapacaktı? Nihayet ormanın kuytu bir kenarına getirdi. Yaprakların sıklığından gökyüzü zorlukla görülebiliyordu. Oraya bıraktı. İlk karşıma çıkacak vahşi bir hayvana yem olmaktan başka yapacak bir işim kalmıyordu. Gece de olmuştu. Karanlıklar arasında bir horlama gelmeğe başladı. Bu bağırma adeta havaları çınlatıyor, çarptığı ağaçlardan geriye dönerek bir kaç defa daha bağırıyordu.

Bu bağıran ormanların kralı arslandı.

İkinci bir bağırma, arslanın daha ziyade yaklaşmakta olduğunu belli ediyordu. Mahvolmuştum. Yalnız çok cesurdum. Artık, baş yazımın ölüm olduğuna karar verdikten sonra, onun gelmesini beklemeğe başladım. Vahşi zenci benden çok fena, hiç te insanlığa yakışmıyacak bir halde intikam almış bulunuyordu.

Bu sırada sıkı bağlanmış olan elimi tuhaf bir şey ısırdı. Fakat bu ısırma ile beraber elimin bağı da çözülüverdi. Ne kadar sevindiğimi siz anlayınız.

Arslanın horlaması gene işitildi. Artık bana çok yakındı. Hemen yanımdaki büyük bıçağı çıkararak ayağımın bağların kestim. Bir dakikada ayakta idim.

Benden bir kaç metre ileride, gecenin karanlığı içinde ateş gibi yanan iki göz bana bakıyordu. Bu orman kralı arslandı. Hemen hemen üzerime atılacaktı.

Yanımda bir ağaç vardı. Can korkusile ağaca tıpkı bir kedi gibi yapışmış, tırmana tırmana üstüne çıkıvermiştim. Arslan atılmıştı. Fakat çok geçti. Zira pençeleri ağacın üstüne çıkan topuklarıma bile yetişememişti. Fakat yanında karısı dişi başladı. Ağızlarını istiba ile bana açmışbir arslan ağacın dibinde nöbet beklemeğe lar, ne zaman ağaçtan ineceğimi bekliyorlardı.

Bu fena, azap içinde geçen gecenin bitmiyeceğini sanıyordum.

Nihayet uzaktan, şafak atmağa başları. Gök yüzü yavaş yavaş, bütün parlaklığile ağardı. Halâ aşağıda bekliyen karı koca arslanlar, birer defa daha horladıktan sonra, sabırları tükenmiş olacak ki çekilip gittiler. Ben gene akılsızlık edip birdenbire ağaçtan inmiyordum.

Bu sırada aklıma bağlarımın kimin tarafından kesildiği geldi.

Bağlı iken yattığım yere baktım. Halâ orada bir sürü küçük hayvanlar dolşaîyorlardı. Dikkatle göz diktim, ne göreyim. Beni kurtaranlar fareler değil mi imiş! Demek ki hayatımı, hergün yakalamak ve öldürmek için kapanlarını kurduğumuz farelere borçlu idim. O vakit farelerin bu ipe saldırmalarının sebebini buldum.

Vahşî zencinin beni bağladığı ip, maden ocağından alınmıştı. Üstleri yağlı idi. Böylece fareler yağın kokusunu duyunca ipe saldırmışlar, onu yemişler, benim de elimin bağlarını kesmişlerdi.

Arslanların iyice kaybolduklarına emin olduktan sonra, yere indim ve koşa koşa madenin bulunduğu noktaya vardım.

Benim geldiğimi kimse görmemişti, hemen müdürün yanına çıkarak işi anlattım. Pencereden dışarıya baktığımız zaman Mazumba'nın uzaktan gelmekte olduğunu gördük.

Vahşi zenci sakin sakin yürüyordu. Onun aklına hiç bir zaman da farelerin beni arslanlardan kurtaracakları gelemezdi.

Direktör:

— Siz saklanın bakalım ne diyecek?

Dedi ve pencereden:

— Mazumba! diye bağırdı.

Vahşi artık direktörün karşısında onun suallerine cevap veriyordu.

— Bak Mazumba, şef kayboldu. Baş şef, o da yok! Biz bütün bunları senden şüphe ediyoruz.

Mazumba boyuna inkâr ediyordu. Direktör:

— Bana öyle geliyor ki, dedi. Sen bunları yakaladın! Bağladın ve vahşi hayvanlar yesin diye ormanın bir köşesine braktın!

Birdenbire şaşırdı:

— Belki başkası yapmıştır, dedi, Ben değilim!

Fakat direktör beni çağırınca Mazumba önce alık alık yüzüme baktı. Sonra da korku ile bir köşeye çekildi.

O, muhakkak beni hortlamış zannediyor ve bu sebepten korkuyordu. Yazı masasını deli gibi bir kenara fırlattı. ve hemen pencerenin önüne giderek bağıra bağıra dışarıya atladı.

Vahşi zenci, yıldırımla vurulmuş gibi kaçıyordu. Ormanın yolunu tuttu.

Biz de hemen takibine koyulmağı unutmadık. Fakat onu ormanın hiç bir tarafında bulmak kabil olamadı. Akşama kadar beyhude dolaştık.

Akşam olunca, ertesi sabah gene araştırmak üzere tekrar kampa döndük. Sabahleyin erkenden yola çıktık. Vahşinin beni bağlayıp bıraktığı yere gelince göz lerim gördüğü şeye inanamıyordu.

Ortada bir kafa, daha o gece paralanmış bir vücudun bir kafası bulunuyordu. Yer kan içinde idi.

Bu siyah başa dikkatle baktığımız zaman ne göreyim Beni arslanlara paralattırmak isteyen Muzamba'nın başı değil mi?

Yanımızda bulunan diğer bir kaç yerli onun nasıl ve kimler tarafından paralandığını anlayıverdiler:

— Arslanlar parçalamış! dediler.

Demek ki bir gece önce, beni av yapmak istiyen arslanlar, o gecenin açlığını vahşi zenciyi yemekle gidermişlerdi.

AFACAN'la Başbaşa

Ankaradan (Canan Tezer) e:

Çok seviğ kardeşim,

Afacana tez erdiğin için teşekkür e- diyorsun. Sağ ol.

Ve diyorsun ki:

"Afacanın özel sayısını merak ve he- yecanla bekliyoruz. Ne zaman çıkacak, ne biçim çıkacak?,,

Ben de Afacanın polis kahramanı Di- yana gibi gizli bir polislik yaptım. Faruk Gürtuncanın ve Rıza Çavdarlı ağabeğimi- zin hazırladığı Afacanın özel sayısının dosyasını inceledim. Şimdi size de bunda neler var yazayım:

1 — Özel sayımız 52 sayfadır. 4 Say- fası önlü arkalı çok güzel bir kapak res- mine hasredilmiştir.

2 — Bir forma 16 sayfası resimli ro- mandır. Bu roman hangi seriye aittir. Bunu yazamıyacağım. Bu bir gazetecilik sırrıdır. Fakat çok heyecanlı olduğunu si- ze bildirebilirim.

3 — 16 sayfası da büyük bir hikâye- dir. Afrika mı desem, Amerika mı desem, Avustralya mı, Filipin mi desem işte bu dünyanın dört bucağının bir tarafında yer- liler arasında geçen harikulâde bir serü- vendir.

4 — İki monoloğ. Üç küçük hikâye, bir küçük piyes bu özel sayımızı tamam- lamaktadır.

Her halde ilk özel sayımız sizi çok memnun bırakacaktır, ümidindeyim.

5 — Haaa. Unuttum.. Resimli 16 say- famız iki renk üzerinedir. Ressamlar çalı- şıyor. Bunu da unutmayın!.

Ne zaman mı çıkacak?

Onu, da 5 inci sayımızda bildirece- ğim.

***

İzmir — Karşıyakadan Turan Mutlu'- ya:

Afacanın çıkışı pek mi kutlu oldu.. Bayram mı yaptınız? Öyleyse Mutlucuğum, bu Afacan bayramı da size kutlu olsun. Mektubun hepsini yazamıyacağım için af- fet beni.

Şu satırlarını alayım ve cevap vereyim. Diyorsun ki:

"Afacancığım, Avcı Bay Tekin Afaca- nın öz malı imiş. Onu 8 sene önce yaz- mışsınız. Ağabeyim ballandıra ballandıra anlatıyor da bitiremiyor. Ne olur, onu bi- ze en baştan vermek imkânı yok mu?,,

Ah, Mutlu..

Faruk Gürtunca yeniden çıkarırken A- facana baştan başa yeni ve Afacanda da hiç çıkmamış, roman ve hikâyeleri ve re- simli romanları koymayı tasarladı. Fakat Avcı Bay Tekini yalnız sen değil, bir çok okuyucu kardeşlerim, renkli, güzel olarak tekrar baştan istiyorlar. Hakları da var ya... Şimdiki küçük yeni okuyucularımız madem ki onu okumadılar. En baştan neş- retmek demek, Afacan okuyucularını yeni bir hazineye kavuşturmak değil midir? Tarih derslerini ağabeyleri okumuştur diye- rek okullarda küçük kardeşlere okutmaktan vazgeçilmiyor ya... Bu dileklerinizin ye- rine getirileceğini size tebşir edebilirim. (Avcı Bay Tekin) renkli olarak Afacanda başlıyacaktır.

Ne zaman mı?

Canım biraz sabırlı olamaz mısınız?

Her çağ sizin: AFACAN

Direktör yüzüme bakarak güldü:

— Şu Tanrının büyüklüğüne bakınız, dedi. Bu melun sizi paralatmak isterken kendisi arslanlara bir yem oldu.

Ben de güldüm.

— Hiç, dedim. cezasını görmeyen bir ci nayet var mıdır? Artık onun halini diğer yerlilere gösteriyor ve anlatıyorduk!

— Fenalık edenin sonu böyle olur..„

İhtiyar dostumuz durdu. Ve sonra ilâ- ve etti:

— İşte bugünden sonra fare öldürmem ve öldürülmesine de dayanamam..

Yolunu değiştiren uçak

Japonyadan Amerikaya giden büyük bir transatlantik gemisi telsiz telgraf ile bilhassa Türkiyeye şunları bildiriyordu:

"Türk hava filosuna mensup ve Tür- kiye - Amerika seyrini yapan "Kaplan" uçağı saat 6,45 te görüldü. Normal bir halde şarka doğru giderken birdenbire gittiği yolu değiştirerek cenuba gitmiye başladı.„

Radyonun verdiği bu haberi en asabî; en rahatsız dinliyenler Bayan Ayten ile Bayan Filiz olmuşlardı. Çünkü Ayten u- çanın pilotu Bay Orhanın karısı; Filiz de uçağın makinisti Bay Yenerin kız kar- deşi idi. İki genç kadın şaşkınlık ve korku içinde birbirlerine baktılar.

Küçük Kaplan uçağı, transatlantiği geçecek bir uçak olmadığı halde, dünya rekorunu kazanmak için cesur binicileri i- le beraber Yeşilköy uçak meydanından kalkmışlar ve Japon denizine kadar var- mışlardı.

Bu büyük kahramanlık eseri, bütün dünyaya bildirilmiş ve bütün dünya küçük Türk uçağı "Kaplan" ile meşgul olmıya başlamıştı.

Bu işi başarabilecekler miydi?

Bu sorunun karşılığını vermek o ka- dar kolay bir şy değildi. Şimdiye kadar böyle ne uzun seyahatler yapılmışlarsa da, bunu, uçaklar bir çok meydanlara in- mek ve buradan yeni malzemelerini almak suretiyle becerebilmişlerdi.

Bundan başka küçük "Kaplan" uçağı için inmeden gitmekte büyük bir tehlike daha vardı. O da bu uçağın hafif bir ya- pıda olması ve bu seyehatleri yapan trans atlantik denen uçaklardan çok küçük ve çok hafif bulunmasıydı.

İçine tam bu seyahati yapabilecek ka- dar esans alabilmişti. Küçük bir gecikme, esanssız kalacak uçağın motörünü durdu- rur ve onu yere düşürürdü.

Şimdi Kaplan bu tehlike içine düşmüş bulunuyordu. Yolunu değiştirmesi karaya varmasına müsaade etmiyecek, onu Okya- nusun dalgaları arasına düşürtecekti.

Böylece kendilerine yardım edilmek imkânı bile olmıyacaktı.

Bütün bu tehlikeleri iki cesur Türk uçakçısı düşünmek zahmetine bile katlan- mamışlar, önce cesaretlerine, sonra Türk uçağına güvenmişlerdi.

Yeşilköyden hareket, pek güzel şartlar içinde olmuştu. Uçak yerde yüz metre ka- dar yürüdükten sonra zahmetsizce hava- lanmıştı. Havada nazlı bir uçuş ile bir çember çizdikten sonra, hemen Amerika istikametini tutmuştu.

Şimdi istikametini değiştirdiği habe- rini bir Amerikan transatlantik gemisi bildiriyordu. Zira uçakta telsiz yoktu. Çünkü pilotlar, son zamanda, bu apareyi uçağa koymak istemişlerse de, bunun ve- receği ağırlık nisbetinde esans almayı da- ha iyi görmüşler, vazgeçmişlerdi.

Bu yüzden kahraman uçakçılar başla- rına gelen belâyı bildirerek yardım istemek vasıtasına sahip bulunmuyorlardı.

Ayten ile Filiz, bu haberi alır almaz, telâş ile Yeşilköy uçak meydanına gitti- ler. Yeni bir haber, yeni bir havadis al- mak istiyorlardı. Fakat bütün bekleme- ler neticesiz kalıyor, geminin verdiği bu haberden başka bir haber gelmiyordu.

Bir saat, iki saat, üç saat geçti... Yeni hiç bir haber yoktu. Genç kadınlar da fena halde sinirlenmiye, rahatsızlanmıya başlamışlardı. Artık "Kaplan" hiç bir ta- rafta görülmüş değildi. Bütün Türk tel- sizleri bu işle uğraşıyorlar, ünyanın dört köşesinden soruyorlar, bir haber alamıyor- lardı.

Zavallı iki kadın ölüm acıları duyu- yorlar, dertler içinde kıvranıyorlardı.

Ayten:

— Hey Tanrım, dedi. Onları sen kur- tar. Acaba şimdi ne yapıyorlar?

Evet şimdi uçakta neler oluyordu?

Uçak, iki cesur uçakçının itimat ettik- leri kadar bu yolculuğu yapabilecek bir uçak değildi.

Yolun hemen üçte birini geçtikten sonra makine birdenbire delilenmiye baş- ladı. Yedek haznedeki esans kaçıyordu.. Hem öyle bir kaçış, öyle bir dökülüş var- dı ki, güya bir çeşme açılmış da ondan akıyor gibiydi.

Bay Orhan ile Bay Yener durumları- nın çok tehlikeli olduğunu hemen anlayı- vermişlerdi. Esans bu halde dökülmekte devam ederse bunu pan takip edecek, bu pan da uçağı Okyanusun dalgaları üzerine düşürecekti.

Bunu uçak havada uçarken tamir etmi.

— Devamı 11 inci sahifede —

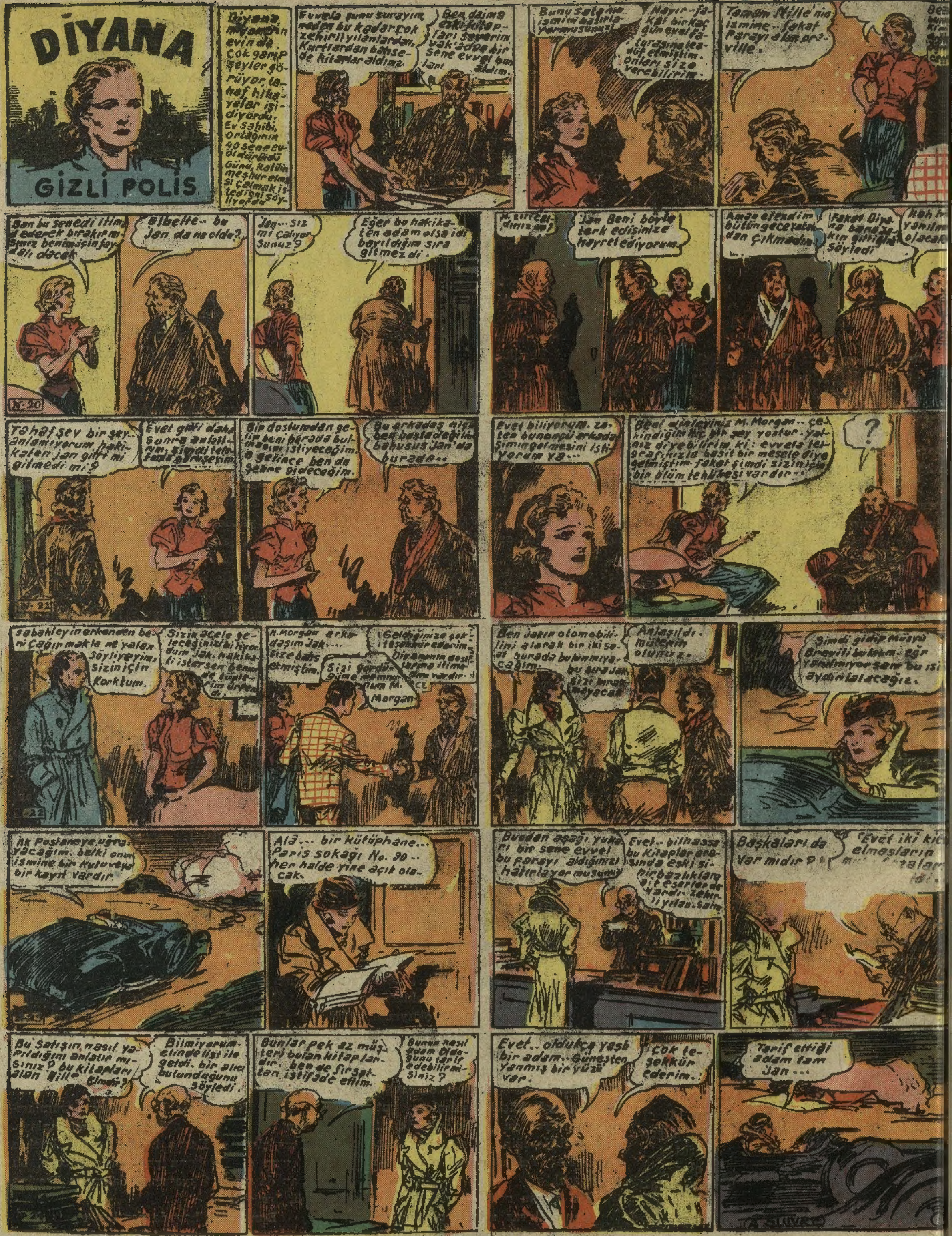
DİYANA
GİZLİ POLİS
Diyana, ... evinde çok garip şeyler görüyor, tuhaf hikâyeler işidiyordu. Ev sahibi, ortağının 40 sene evvel öldürüldüğü günü, katilin meşhur elmasi çalmak istediğini söyliyordu
Evvela şunu sorayım neden bu kadar çok zehirli yılanlardan, kurtlardan bahsede kitaplar aldınız.
Ben daima ... kitapları severim. ... sene evvel bunları aldım.
Bunu satanın ismini hatırlıyormusunuz?
Hayır... fakat birkaç gün evel faturasına tesadüf etmiştim. Onları size verebilirim.
Tamam Mille'nin ismine... fakat parayı alan preville.
Ben bu senedi itimad ederek bırakırmısınız benim için faydalı olacak
Elbette... bu Jan da ne oldu?
Jan... siz mi çalıyorsunuz?
Eğer bu hakikaten adam olsa idi bayıldığım sıra gitmez di.
Jan beni böyle terk edişinize hayret ediyorum.
Aman efendim bütün gece yatakdan çıkmadım
Fakat Diyana bana ... söyledi
N-20
Tuhaf şey bir şey anlamıyorum hakikaten jan gitti mi gitmedi mi?
Bir dostumdan gelip beni burada bulmasını istiyeceğim. o gelince ben de şehre gideceğim.
Bu arkadaş niçin burada değil ... bahusus Jan'da burada...
Evet biliyorum. zaten bunun için arkadaşımın gelmesini istiyorum ya...
Beni dinleyiniz M. Morgan... çekindiğim bir şey yoktur. yalnız diyebilirim ki: evvela telgraf hızla basit bir mesele diye gelmiştim fakat şimdi sizin için bir ölüm tehlikesi vardır...
?
Sabahleyin erkenden beni çağırmakla ne yalan söyliyeyim, sizin için korktum.
Sizin acele geleceğinizi biliyordum Jak. hakikati istersen ...
M. Morgan arkadaşım Jak.... size bahs etmiştim.
Geldiğinize çok teşekkür ederim. Diyananın dostlarına itimadım vardır.
Sizi gördüğüme memnunum M. Morgan
Ben Jakın otomobilini alarak bir iki saat burada bulunmıyacağım.
bu sıra Jak sizi bırakmayacak
Anlaşıldı. müterih olunuz.
Şimdi gidip Mösyö Breviti bulalım. eğer yanılmıyorsam bu işi aydınlatacağız.
N-22
İlk Postaneye uğrayacağım. belki onun ismine bir kutuveya bir kayıt vardır.
Alâ... bir kütüphane... Paris sokağı No. 90... her halde yine açık olacak.
Buradan aşağı yukarı bir sene evvel bu parayı aldığınızı hatırlıyor musunuz
Evet... bilhassa bu kitaplar arasında eski sihirbazlıklara ait eserler de vardı. zehirli yılan...
Başkaları da var mıdır?
Evet iki ...
Bu satışın nasıl yapıldığını anlatır mısınız? bu kitapları alan Mille kimdir?
Bilmiyorum. elinde list ile geldi. bir alıcı bulunduğunu söyledi.
Bunlar pek az müşteri bulan kitaplardır. ben de fırsattan istifade ettim.
Bunun nasıl adam olduğunu tarif edebilir misiniz?
Evet.. oldukça yaşlı bir adam.. Güneşten yanmış bir yüzü var.
Çok teşekkür ederim.
Tarif ettiği adam tam Jan...

PAMUK PRENSES İLE SEVİMLİ PRENS
PAMUK PRENSES VE GENÇ PRENS SARAYDA ÇOK GÜZEL VAKİT GEÇİRİYORLAR, AVA VE KIR GEZİNTİLERİNE ÇIKIYORLARDI...
NE GÜZEL BİR KIZ, NE GÜZEL BİR KIRALİÇE OLACAK.
YİNE BİR SABAH KIRLARDA GEZİYORLARDI...
İŞTE PAMUK PRENSES VE PRENS. HEMEN PUDRAYI GÖZÜNE ATAYIM...
BAKIN ŞU BİZE DOĞRU UÇAN KUŞ NEDİR
BU MÜTHİŞ BİR AKBABADIR.. BU FENA HAYVANI ÖLDÜRECEĞİM..
GENÇ PRENS OKUNU VE YAYINI ÇIKARARAK AKBABAYI VURMAK İÇİN NIŞAN ALDI VE OKU FIRLATTI..
FAKAT AKBABA VURULMADI VE PUDRAYI PRENSİN GÖZÜNE SERPTİ
OF!. NE OLDU BANA. BAŞIM DÖNÜYOR... .. AA.... PAMUK PRENSES ÇİRKİN BİR İHTİYAR OLMUŞ...
OH! TANRIM NE OLUYOR.
PUDRA BİR ZEHİRLİ GAZ GİBİ ETRAFA YAYILDI.. PAMUK PRENSESTE BAYGIN YERLERE SERİLMİŞTİ.
-DEVAMI VAR-

— Geçen sayıdan devam —

Peebles parmağı ile Bluber'i göstererek:

— İşte bizim haznedarımız, dedi. Bu işin hesabını o versin!

Bluber şımarıkça güldü. Ellerini oğuşturarak:

— Bize, dedi. Ne kadar para lâzım olduğunu zannediyorsunuz?

Florga cevap verdi:

— En azı iki bin İngiliz lirası.

Bluber bağırdı:

— Holla... İki bin lira, çok para...

Genç kadın ehemmiyet vermediğini gösteren bir tavırla cevap verdi:

— Bu işin başında da size söylemiştim. Demiştim ki, ot gibi bir günde biçilecek sermaye ile ne bu işe girer, ne de hazinenin bulunduğu yeri size gösterecek hususları söylerim. Yeter ki bunu bulacak kadar sermaye meydana çıkmalıdır. Şuna da emin olabilirsiniz ki bu hazinenin içindeki altınlar, İngilterenin yarısını satın alabilir. Bu işi için sarfedeceğiniz Sterling altınları, size binlerce mislini getirecektir. Ve bu para ortaya konduğu zaman ben de her şeyi açık olarak bildiririm.

O vakte kadar lâkırdıya karışmıyan ikinci boksör Trok:

— Alâ, dedi. Bu küçük kadıncağız ne istediğini biliyor, haydi Bulber aç kesenin ağzını...

— Peki kabul.. Lâzım olan yerde parayı sarfetmekten çekinmemeli.. Fakat bin lira ile yapılacak bir işe iki bin lira sarfetmek te doğru değildir.

Bunu söyliyen Bulber idi.

Genç kadın hemen sözünü kesti:

— Hakkınız var.. Tekrar ediyorum. Belki bin lira ile olur. Fakat ihtiyaç halinde bu bin liranın yanında daima bir bin lira daha bulunmalıdır. Çünkü gideceğimiz memleket öyle bir memlekettir ki.. Bize bu ihtiyacı her zaman göstertecektir.

Bulber:

— Holala!..

Diye bağırdı:

Peebles bu uzun görüşmeyi keserek:

— Paramız var! Dedi.

Flora da gayet kurnaz cevap verdi.

— Önce o paranın ne renkte olduğunu görmem lâzımdır.

Bulber:

— Elbette bu mühim parayı üzerimde taşıyacak değilim! Dedi.

Flora da gülerek:

— Siz de, dedi. Benim hemen size itimat edeceğimi elbette zannetmezsiniz. Fakat Karl beni temin eder ise iş bitmiş demektir. Çünkü benim ona çok güvenim vardır.

Peebles ile Trosk kızarır gibi oldular. Bulber de asabî asabî ellerini oğuşturuyordu. Kraski de memnun bir halde güldü:

— Bluberin parası vardır, dedi. Daha doğrusu biz hepimiz bu parayı toplamak için birer parça ekledik ve Bluber'e teslim ettik. Çünkü onun bir parayı bile ortasından bükerek harcedecek kadar hasis olduğunu biliyorduk.

Flora:

— Çok güzel, dedi. O halde hemen yolculuğa çıkabiliriz.

Kraski cebinden bir harita çıkardı. Ve parmağiyle X harfi ile gösterilmiş bir noktaya işaret etti:

— Londrayı ikişer ikişer terkedeceğiz. Ve haritada şu X ile gösterilen noktada toplandıktan sonra son hazırlığımızı yapacağız. Önce Bluber ile Estaban Miranda gidecekler. Onların arkasından da Trosk ile Peebles hareket edecekler. Hepimiz orada toplandığımız zaman hemen içerilere gitmek için herşey hazır edilmiş olacak. Bizim içeriye doğru gidişimizde konaklama işlerine Miranda bakacak. Onun bu hususta iyi bilgileri, tecrübeleri bulunduğuna eminim. Akılsız vahşilerle hayvanlar karşısında, böyle bir iş ancak tecrübeli bir adama verilebilir.

Estaban bu sözleri söyliyen genç kibar adama hain hain baktı. Ötekiler de gürültü ile genç kadına soruyorlardı:

— Şimdi memnun musunuz mis Glora?

Bluber de ilâve etti:

— Artık bana haritanızı verebilir, neleri bildirmek lâzımsa söyliyebilirsiniz.

Genç kadın Karl Kraski'ye döndü:

— Bana kaleminizi verebilir misiniz?

Ve haritanın üzerine eğilerek X harfile gösterilen yere dokundu. Bunun etrafına dikkatle bir çizgi çizdi.

— Işte bu son noktaya geldiğimiz zaman size her şeyi anlatacağım.

Bulber ellerini havaya kaldırdı:

— Oooh mis Glora, dedi. Her halde sizin güzel hatırınız için bu iki bin lirayı sarfetmiyeceğimizi siz de bilirsiniz. Bu işin sırrını bilmeden önce tek bir santim bile harcedemeyiz.

Bu sözü, yumruğunu masaya vuran Peebles de tasdik etti:

— Bize masalın lüzumu yok! Söyle Glora dedi.

Genç kadın yerinden kalktı. Sakin sakin:

— Eğer bu suretle hareket edecek olursanız yapacak hiç bir iş *yoktur!*

Cevabını verdi

Bluber hemen bağırdı:

— Bir dakika Mis Glora. Darılmayınız. İş herşeyden önce iştir. İki bin sterling de çok bir paradır. Bir şey bilmeden bu parayı sarfetmek olamıyacağını siz de bilirsiniz.

Genç kadın hâlâ sakin cevap veriyordu.

— Ben sizden hiç bir şey istemedim. Aramızda kimin kime itimat edeceği meselesi varsa bunu da bilmelisiniz ki herşeyen önce *sizin bana değil, benim size güvenmem* lâzımdır. Size şimdi her şeyi anlatacak olursam, beni bırakarak hemen siz yola çıkarsınız, ben de açıkta kalırım!

Bluber faziletli bir insan tavrı takındı:

— Bizi, dedi. Ne zannediyirsunuz Miss Glora!. Biz haydut değiliz.

Genç kadın güldü:

— Her halde Melek de değilsiniz. Size zamanı geldiği vakit söyliyeceğemi kabul ile vadetmiştiniz.. Bu hazineyi bulacağıma emin olmamış olsaydım, sizin yanınızda, yakıcı, sıcak, vahşi ormanlarda dolaşmağa kalkmazdım? Netice olarak size şunu diyebilirm. Eger Estaban le Karl'a güvenmemiş olsaydı, sizinle kendimi tehlikeye koyarak yola çıkmazdım. Şartlarımı kabul ediyor musunuz?

Ya hayır, ya evet?..

Trosk bağırdı:

— Alâ. Ben hiç kimseye inanmam ama bu seferlik Miss Gloraya inanıyorum.

Peebles de ilâve etti:

— İyi.. Yalnız Glora bizi beyhude yere dolaştırmak tecrübesini yapıyorsanız...

Ve öyle bir jest aldı ki, bunun altından neler çıkacağını göstermek istiyordu.

Genç kadın güldü:

— Jihn, dedi. Anladım. Müsterih olabilirsiniz. Ve ötekilere dönerek de şunları ilâve etti.

— Devamı 11 inci sahifede —

Profesör Etien eğerinin üzerine binip oturduktan sonra, kılavuzlardan kızgın bir şekilde sordu:

— Şuka bu gece nerede geceliyeceğiz?

Yerli istifini bozmadan, aldırış etmeden cevap verdi:

— Buradan yarım saat ötede bir su kaynağı vardır. Orada geceyi rahat geçirebiliriz.

Profesör, bilginler dünyasında çok tanınmış bir kimseydi. Fakat çok aksi bir adamlı. Durmadan söğer, söğmeden lakırdı söylemezdi..

— Haydi öyle ise pis tembeller, dedi. Çabuk gidelim.

Profesör cenubî Afrikada, Ando dağları üzerinde, jeolojik incelemeler, madenle üstünde araştırmalar yapmak isteyordu. Bu dilekle buralara kadar gelmişti. Kötü bir adam değildi. Fakat çok kaba idi. Aksiliği bir türlü bırakmıyor, yolunu bulamıyordu. Bu yüzden onun sözlerine bakanlar, kalbinin çok temiz, çok iyi olduğu nu bir türlü anlıyamazlardı.

Halbuki kendisini iyi tanıyanlar, onun bu sözlerine hiç te gücenmezlerdi. Bilirlerdi ki profesörün kötülük kalbinde değil, dilindedir.

İki kılavuz önde, kendisi de arkadaki katırın üzerinde gilerken, birlenbire, artlarında üç katır sürükleyen bir adam belirdi. Bu adam da beyazdı. Fakat yüzü daima güneş altında bulunmaktan yanmıştı, adetâ bakır rengini almıştı.

Profesörü görür görmez senli benli bağırdı:

— Selâm sinyor! Bu ucu bucağı bulunmayana dağlar üstünde kendim gibi beyaz bir insana rastgelmek beklenilmeyen bir sürpriz oluyor.„

Böyle söylene söylene profesörün yanına yanaştı. Kırk senelik tanış imiş gibi hemen elini uzattı:

— Benim adım Miguel Serrats'dır. Altın arayıcısıyım!.. Ya siz? diye sordu.

Profesör sadece ismini söyledi:

— Etien Guiveri..

Ve herifin uzattığı eli sıktı.

Onlar böyle konuşurlarken kılavuzluk yapan iki yerli, uzakta bulunuyorlardı. Serrato bilgini uzun uzadıya süzdükten sonra şaşkınlığını belli eden bir sesle sordu:

— Bu yüksek yaylâlara ne gibi bir şeytanlık yapmağa geldiniz? Zannedersem, siz de altın arayıcısı olacaksınız?

Hidetli profesörün kızgın cevap vermesi gerekti. Fakat nedense en küçük şeylerden kızan profesör bu sefer hiç te kızmadı. Ömründe ilk defa böyle bir şey oluyordu. Tatlı bir sesle cevap verdi ve ne için bu dağlara geldiğini anlattı. Herif:

— Ama tuhaf iş ha.. dedi. Bana ne? Gene ben karışmam! Madamki bu işler sizi eğlendiriyor, durmadan dağları, kırları dolaşın!.. Sonra bu kadar ahbaplık da yeter, artık ben de ayrılayım.

Geriye dönmüş gidiyordu. Birdenbire eğeri üzerinde doğrularak geriye baktı:

— Bir şey sormağı unuttum! dedi. Bu geceyi nerede geçireceksiniz?

— Bilmem, buradan yarım saat ötede bir yer varmış! Kılavuzlar orada kalacağımızı söylediler.

Serato dudaklarını büktü. Bu büküşte bu işe şaştığını anatmak isteyordu. Sonra ilerideki kılavuz yerlilere baktı. Onlara kendi dillerile bir kaç söz söyledi.

Şuka bu sualin cevabını uzun uzun cümleler arasında verdi. Ve elile bir katırı göstererek üzerindeki çadır ile cibinliği işaret etti.

Serrato hâlâ omuzlarını kaldırıyor, şaşkınlığını belli ediyordu. Boru gibi öten sesile:

— Haydi gün aydın binici!

Diyip ayrıldı. Profesör de yoluna devem etti. Yarım saat sonra üç adam geceyi geçirecekleri yere vardılar.

Burası etrafı kayalarla çevrilmiş, bir kayanın dibinden su çıkan çayırlık bir yerdi. Profesör hemen hayvandan aşağı atladı.

Gene kızmağa başlamıştı. Birdenbire hiddet kesilidi. Biraz söğdü, saydı. Yakılan ateşe arkasını dönmüş olduğu halde yemeğe başladı. Aç değildi. Yemekten ziyade uykuya ihtiyacı vardı.

Bu sırada iki yerli kılavuz yavaş sesle konuşuyorlardı. Hallerinden önemli bir şey yaumak istedikleri anlaşılıyordu. Profesör:

— Behey Allahın cezaları, çadırımı neden kurmuyorsunuz? Cibinliğim nerede?

Diye bağırdı.

Huuko yanına geldi. Profesörün dik - kat etmediği tuhaf ve korkunç bir tavırla:

— Burada cibinliğe lüzum yok. Çünkü burada sinek yaşamaz! Çadıra gelince onu da kurmağa lüzum görmedik. Zira burada gece çok sıcaktır.

Profesör:

— Beş para etmiyen heriflersiniz!

Diye mırıldandıktan sonra, omuzlarını kaldırdı. Şuka'nın pişirdiği çayın son damlasını da içti. Ve hemen battaniyesini toprağın üzerine sererek uzandı.

O, bu yükseklikte hiç bir zehirli hayvanın bulunmayacağını biliyordu. Sakin sakin gözlerini kapayıp derin bir uykuya daldı. Halbuki birdenbire ağır bir uykuya varmak hiç te adeti değildi.

Onun uyuduğunu gören iki yerli gürültüsüzce ayağa kalktılar. Yanan ateşin üzerine toprak atarak onu söndürdüler ve katırları tekrar yükleyince yola koyuldular. Uyuyan profesörü yalnız bırakıp gittiler.

Hemen hemen oradan beş yüz metre uzak bir yerde durdular. Büyük bir ateş yaktılar. ve cibinliklerini güzelce kurarak içine girip uyumağa hazırlandılar.

Fakat gene birden bire uyuyamadılar. Yavaş sesle cibinlik altında görüşüyorlardı. Eğer profesör bu görüştüklerini duysaydı, korkudan ödü kopardı.

Halbuki profesör, başı üstünde gezen tehlikeden habersizdi. Göğsü üstünde açılmış gömleğile, yarı çıplak bir halde uyuyordu. Bu ağır uyku, kılavuz Şukanın gizlice çayına döktüğü uyku ilâcındandı.

İki yerli hem profesörün söğüp saymalarından bıkmışlar, hem de onu öldürüp soymağı düşünmüşlerdi. Zavallı profesörü de böyle terketmelerinin sebebi bu idi.

Birdenbire kayalar arasında gece kuşları çıkmağa başladı. Hava kararmıştı. farelere benziyen kuşları profesör görmüş olsaydı, şüphesiz ki korkardı. Çünkü bu kuşlar, zehirli hayvanlardı.

Sade cenubî Amerikaya mahsus olan bu melun kuşlar, uyuyan seyyahlara ve hayvanlara hücum ederler, onların kanlarını emerlerdi. Felâket bir cibinlik altında bulunmayan insanlra... Zira kuşlar emmeğe başladıktan sonra bir daha o adamın uyanmasına, göz açmasına imkân olamazdı.

Bunların bir kuvveti re emmeye başladıkları insanı uyuşturmalarıydı

Derin uykuya dalmış olan profesörün üzerine bir sürü kuş kondu. Adamı şimdi boyuna emiyorlardı.

Bu sırada birdenbire bir adam peydah oldu. Elinde de feneri vardı.

Kuşlar bu aydınlıktan korkarak kaçtılar.

Tam zamanında gelmişti. Adam profesörün üzerine eğilerek baktı.

— Yaralı.. Ben de vaktinde yelmişim! dedi. — Devamı 11 inci sahifede —

Yazan: Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— Evlâdım! Evlâdım!..

Diyordu.

Kızını böyle ansızın evlendirme... Metrepolidi ve diğer generalleri hayret içinde bırakıvermişti. Hatta Metrepolit, Herakliyosun yanına gelmiş, onun kulağına şu sözleri fısıldamıştı:

— Nasıl olur imparator, İsa dininden olmayan putpereste bir hıristiyan kızı verebilirdi?!.. Klise ve onu burada temsil eden ben, nasıl olur da bu nikâhı kıyabilirim?!.

Heyecanından şaşırmış, ne yaptığını bilmiyen Herakliyosun birdenbire aklı başına geldi. Yaptığı işin ne büyük gaf olduğunu şimdi anlıyordu. Artık iş işten geçmişti. Bir defa:

— Verdim!

Dedikten sonra bu sözden nasıl geriye dönebilirdi Dönmesine de imkân yoktu. Fakat kilise de, bütün korkunç taassubile, gözünün önünde canlanıyor, başta patrik, bütün papasların, birer hortlak gibi, üzerine saldırdıklarını görüyordu.

Çok fena çok acınacak bir vaziyette idi. İri iri terler dökmeğe başlamıştı. Bereket versin ki Türk Hakanı yine imdada yetişti. O İmparatorun neden terlediğini, Metrepolidin sözlerinin ne olduğunu çoktan anlamıştı.

— Amcamz Tuman Han, dedi, İmparatorunuzla mukavele yaptığı zaman oymaklarımızdan ülkenize giden iki yüz elli sanatkâr ustayı, sizin dininize geçmeden kabul etmemiştiniz.. Biz Türkler için bütün dinler birdir. Türkün Gök Tanrısına tapmakla, sizin Tanrınıza tapmak arasında bir fark yoktur. Madam ki oğlumu kendine damat edindin! O halde oğlum da sizin Tanrınıza tapınsın!..

Bu feylesof Hakanın serbest bir fikirle ortaya attığı bu karar imparatoru sevindirdi. Hemen Metrepolide döndü:

— Buna ne dersin?

Dedi. Metrepolit de seviniyordu. Bu sevinç içinde cevap verdi.

— Bu kahramanı vaftiz etmek şerefi bana düşüyor!..

Türkler hiç bir zamanda din meselesi düşünmezler, her hangi bir din olursa olsun, hepsini severler, hepsine hürmet ederlerdi. Bütün hayatlarında bir taassup eseri göstermiş değillerdi. Şaman babanın budist bir evlâdı olur, her ikisi de ayni oymakta, din lâkırdısı etmeden yaşarlardı. Din onlar için hayatta, düşünülmeğe bile değmeyen bir şeydi. Onlarca Tanrı, kimin Tanrısı olursa olsun, tapılmağa gerekti. Yeter ki din ona milliyetini, Türklüğünü unutturmasın!.. Türk eri Türk yiğiti olduğunu, Türk avullarının Türk obalarını korumağa mecbur bulunduğunu unutmasın!

İşte böylece Herakliyos, güzel kızı Evdoksiyayı, güzel yiğit Boğatur Batu Hana vermiş, onu kendisine damat yapmış, nikâhları kıyılmak üzere, hemen kızının Tiflise getirilmesini irade etmişti.

Yalnız Batu Han düşünüyordu.

Babası Hakan sordu:

— Ne düşünüyorsun oğlum?

— Âdetlerimizi düşünüyorum! Kızı kendime karı yapmadan evel ona kendimi sevdirmem, beğendirmem lâzım.

— Hakkın var. O halde kıyafetini değiştir. Kim olduğunu kimseye belli etme. Git Batumda, geminin getireceği imparatorun kızını bekle.. Ona bir Hakan olduğunu sezdirmeden kendini sevdir. Böylece de âdetimiz yerine getirilmiş olur.

Babası Hakan bu işin de yolunu bulu vermişti.

— Peki bacığım, dediğiniz gibi yapacağım.

Dedi.

Gemi, İstanbuldan güzel Evdoksiya ağlaya ağlaya yola koyulduğu zaman, Boğatur Batu han da, nişanlısına kendisini sevdirmek için Batumun yolunu tek başına tutmuş, gidiyordu.

Haline bakanlar, onun bir hakan olduğunu zannetezlerdi. Fakat asil tavrı, mert duruşu, yenilmez bir savaşçı olduğunu gösterişi, muhakak bir Başbuğun oğlu olduğunu zannettiriyordu.

GÜZEL EVDOKSİYA BATUMDA

Uzun bir deniz yolculuğundan sonra güzel Evdoksiyayı getiren gemi, nihayet Batumun önlerinde demirledi.

Genç bir adam, deniz kenarındaki meyhanenin fıçısı üzerine kolunu dayamış olduğu halde, gemiden büyük bir tantana ile indirilen pirensese bakıyordu.

Onun ağlamaktan kızarmış gözleri, hâlâ durmamış, hâlâ akıyordu. Fakat daha karaya ilk adımını atar atmaz parlak çizmelerile, sülün boylarile kendisini karşılayan Türkler, Evdoksiyanın düşüncesinde bir değişme vücude getirivermişlerdi. Yanındaki süt ninesine:

— Bunlar Türk mü?

Diye sordu.

O Türkleri, bir Çinli kılığında, bir Çinli çirkinliğinde göreceğini zannediyordu.

Sütninesi, bilgin görünmek istiyen her kadın gibi:

— Hiç böyle güzel Türkler olur mu? dedi. Zavallı kız yine ağlamağa başladı.

— Bu kadar güzel adamlar dururken babam beni nasıl o çirkin Türklere verdi? diyordu.

Kafile hemen yola koyulmuştu.

Onun yanına şık, güzel bir atlı belirdi. Evdoksiyanın ağlayan gözleri, birenbire bu güzel atlıya dikildi. Dilini yutacak bir şekilde:

— Sütnine bak, hiç bu kadar güzel adam görmedim, dedi.

Sütnine, çoktan iştiha ile bakan gözlerini delikanlının üzerine dikmiş, şimdi geçen gençliğin birer düş (1) olan günlerini hatırlamıştı. İçini çeke çeke:

— Evet, dedi. Ömrümde ilk defa bu kadar güzel bir adam görüyorum.

Bu gencin kahraman Batu Han olduğunu o ne bilecekti!..

Batu Han da nişanlısını derin derin incelemişti. Güzel Evdoksiyanın güzel yüzündeşi en ağır çizgiler bile, sanki bir ressam eli ile onun zihnine çizilivermişlerdi. Genç kadının kendisile ilgilendiğinden pek iyi farkında idi. Ona yanaşmak, küçük bir söz söylemek, dileğini yerine getirivecekti.. Fakat Bizans prensinin, tâ Bizanstan beri kendisini takip eden muhafızları, kahraman gence hiddetli hiddetli bakmağa başlamışlardı.

Saray muhafızlarından (Anastas) daha büyük bir cesaret göstererek, korkmadan Bizans imparatorunun kızına, büyük Türk Hakanının gelinine bakmak ve hattâ onu kendi gözlerinin hapsine almak korkmazlığını gösteren bu gence biraz terbiye vermek istemişti. Beraberinde bulunan bir tercüman ile birlikte, atını sürerek delikanlının yanına geldi:

— Sen dedi, Nasıl olup ta Prensesin kafilesine karışıp onlarla beraber yürüyorsun?

— Daha var —

(1) Düş, rüya demektir.

Afacan bilmece kuponu: 4

Yolunu değiştiren uçak

— 5 inci sahifeden devam —

ye maddî bir imkân yoktu.

İki uçakçı, heyecan içinde birbirlerine baktılar. Bu bakışmalariyle gûya şunu demek istiyorlardı:

— Mahvolduk aziz dostum!

İkisi de şu karara vardılar:

— Pan muhakkak. Amerika kıyılarına yetişmemize imkân yok. Motör daha işlerken, denizin üzerine konmaktan başka çare kalmıyor, belki uçak denizin üstünde yüzer.

Fakat "belki yüzer" kelimesi çok feci bir şeydi. Müthiş bir âkıbetin varlığını gösteriyordu.

Eğer uçak yüzmiyecek olursa, iki kahraman pilot Okyanusun dalgaları arasında boğulacaklar ve belki de ölmeden köpek balıkları tarafından paralanacaklardı.

Bay Yener:

— Ne olursa olsun:

Dedi ve arkadaşına işaretle ne yapmak istediğini söyledi.

Onun ne yapmak istediğini anlıyan Orhan:

— Evet tecrübe edelim!.

Dedi.

Manevra muvaffakıyetle yapıldı.. Uçak mümkün mertebe olduğu kadar aşağıya indirilmiş ve hızı kesilmişti. Uçağın bütün ihtiyat depolarını açarak boşalttılar. Böylece uçağı mümkün olduğu kadar hafifletmek istediler.

Bundan sonra artık uçak denize indi. İlk denizle birleşmesi çok gürültülü oldu. İki kanadı birden kırıldı. Fakat uçak suyun üstünde kaldı. Yüzüyordu.

Yener:

— Daha ölmedik, dedi. Herhalde burda bir hayır var!

Orhan tasdik eti:

— Evet, ben de öyle görüyorum. Yalnız böyle ne kadar zaman yüzebiliriz? Ya imdadımıza gelmezlerse: Ya o vakte kadar bir fırtına çıkarsa!..,

Böylece üç saat, hiç bir gemiye rast gelmeden yüzdüler. Fakat uçak da yavaş yavaş daha fazla batmıya başlıyordu. Suya, ice ice ağırlaşması ve tamam batması da olabilirdi.

Birdenbire Yener bağırdı:

— Bir gemi!.. Bak ileriye bak, bir gemi!

Bu büyük bir transatlantik vapuru idi. Çok uzakta bulunuyor, felâketzedelere doğru da gelmiyordu.

İki genç pilot hemen kanatların üzerlerine çıktılar. Ellerindeki kumaşlarla ümitsiz ümitsiz işaretler vermiye ve onların dikkatlerini çekmiye uğraştılar.

Türkleri hiç bir zamanda unutmıyan Tanrı, bu kere de yardımını esirgemedi. Gemiden verdikleri işaretler görüldü. Ve transatlantik hemen yolunu değiştirerek onlara doğru geldi. Kurtarıp içine aldı.

Bu vaka geminin telsiz vasıtasiyle bütün dünyaya bildirildi. Sabırsız çıldırmak raddelerine gelen Ayten ile Filiz, bu haberi alır almaz, sevinç içinde birbirlerine sarılıyorlardı. Demek ki cesur Türk pilotları sağ ve salimdi.

Ayten:

— Filiz dedi. Hiç Türkün Tanrısı bizc ve onlara acımaz mıydı!

Doğru idi. Tanrı her zaman cesur Türkleri korumuş, her zaman onlara yardım etmişti.

Ölüm uykusu

— 9 uncu sahifeden devam —

Profesörün göğsü kan içinde idi. Hemen yüzüne su döktü. Matrasının içindeki kuvvetli rakıdan ağzına boşalttı. Uyuyan bilgin uyandı. Gözünü açar açmaz:

— Serrati...

Diye bağırdı. Altın arayıcısı:

— Evet benim!.. diye cevap cerdi.

Veprofesöre kılavuzların halinlen şüphelendiğini bunun için gelip kendisini aradığını, burada zehirli gece kuşlarının dolu olduğunu, ve şüphelenmede haklı bulunduğunu anlattı.

Bilgin çok çok teşekkürler ettikten sonra:

— Bizim kılavuzlar ne olmuş? Nerede bulacağız onları? diye sordu.

Serrato tuhaf tuhaf yüldü:

— Haydi arkamdan geliniz! dedi.

Bir çeyrek saat sonra, başlarından birer kurşunla vurulmuş iki yerliyi gösterdi.

— Sizin kılavuzlarınız haindi. Bu katiller sizi öldürmek istiyorlardı. Beni görür görmez üzerime ateş etmek istemişlerdi. Halbuki ben onlardan evvel davranarak onları öldürdüm.

Dedi ve gülerek ilâve etti:

— Hak, adalet yerini buldu!..

TARZAN

— 8 inci sahifeden devam —

— Şimdi tamamile anlaştık değil mi? Benim bildirişlerim olmadan hiçbir şey yapmıyacaksınız.

Hepsi de kabul ettiler:

— Anlaştık.

Artık bu sevimli grup şimdi, genç kadının harita üzerinde göserdiği noktaya nasıl gideceklerini görüşmeğe başladılar.

★

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu izler ne demektir?

Altın renkli Aslana Jad-bal-ja iki yaşına girdiği zaman, çoktan kendi cinsinin en güzel bir hayvanı olmuştu. Ve Tarzan kendi öğreticisine pek ziyade göveniyordu.

Boyu, zekâsı, herşeyi güzelliği bu ormanlarda yaşayan diğer vahşi kardeşlerinden çok yüksek, çok mükemmeldi.

Jad-bal-ja, Tarzanın bir dakika yanından ayrılmayan bir arkadaşı olmuştu. Artık erkek arslan Tarzanın odasında yatmıyordu. Fakat Tarzan ona güzel bir kafes yapmıştı. Onun içinde uyuyordu. Çünkü hiç kimse ormanların hakimi; efendisi Tarzan kadar, ne olursa olsun bir arslanın yine bir arslan olduğunu takdir edemezdi. Ani bir hal belki bir dakika içinde ona bütün aldığı terbiyeyi unutturabilirdi.

Arkası var

Bilmece

Yeni Türk tarihinin en kutsal bir günüyüm. İki rakkam ve yedi harfliyim. İkinci gözüm baş olsa rakam on kere küçülür. Birinci ve ikinci harflerimle balık tutarım. 3 üncü, 4 üncü harflerim akıl anlamına gelir. 5 inci, 6 ncı, 7 nci harflerim keçilerin kafa kafaya vuruşmasıdır. 4 üncü ve 3 üncü harflerim dağlardan şırıl şırıl akarım.

Benim adım nedir?

Bu bulmacayı çözdükten sonra kuponla birlikte (İstnbul — Post kutusu 617 Afacan; adresine bir ay içinde yollayınız.

Birinciye: Bir Amcabeyin biblosu.

İkinciye: Okul ve aile ansiklopedisi

Üçüncüye: Cografya okuma kitapları (İlk okulda ise daha iki kitap).

50 nciye kadar muhtelif kitap, kartpostal ve başka hediyeler.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan — Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
ISTANBUL

Sahibi ve Umumî neşriyat müdürü

Ömer Lûtfi TARHAN

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA

TAN matbaası

ABONE

SENELİĞİ :	400 Kuruş
ALTI AYLIGI:	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI :	100 Kuruştur

Yabancı memleketlere iki mislidir.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü
Ö. Lütfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
TAN MATBAASI

Aslan Prens
Karanlıklar arasında kayıp olmamak için Prens Geceyi Geçirmeye karar verdi. Onun yaktığı ateşi uğursuz gözler gördü.
Bir Baykuş ne yaptığını anlamak üzere gönderildi. (Soğuk gecenin Sabahında)
Acaip insan, buzlar üzerinden kayarak yaklaşıyordu.
içine doğan korku hissi Aslan Prensi uyandırdı. Acaip ve dev gibi bir adam gördü.
Aslanprens Ancak ağını alıp hazırlamağa vakıt bulabildi.
Ustaca atılmış olan ağ, ucubeyi inm inmis bir hale soktu. yere yuvarladı.
Prens hemen üzerine atladı. ve kalın ağaçla vurmağa başladı.
Durmadan vuruyordu. nihayet ucube suyun içinde hareketsiz kaldı.
Ne olduğunu merakla anlamak isteyen Prens, onu suyun kenarına çekti
Dehşet ile açtı. şekli değişmiş bir insan cıktı. müthiş bir Kuvveti vardı.
o yediği darbelere rağmen hala yaşıyordu. Prens dikkatle tetkik etti, hiç bir kemiği kırılmamıştı
Prens onun hızla gelmesindeki esrarı anladı. meğer kayakları varmış!
Bütün bildiklerini bir araya toplayarak, onu tekrar yaşatmaya uğraştı.
Arkası var